

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E.L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 19 grudnia 2025 r.

wniosku pełnomocnika oskarżycieli prywatnych

w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym

na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt III KS 28/25, oddalił skargę obrońcy oskarżonego E. L. od wyroku kasatoryjnego Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 1468/24 i kosztami postępowania skargowego obciążył oskarżonego.

Następnie pełnomocnik oskarżycieli prywatnych – J.K. i G.K. zwrócił się o „zasądzenie kosztów postępowania skargowego od oskarżonego na rzecz oskarżycieli prywatnych, w tym kosztów obrony według norm przepisanych”. Nie podał przy tym podstawy prawnej tego żądania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odnosząc się do tego wystąpienia, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że niezrozumiałe jest żądanie kosztów obrony, skoro autor wniosku, radca prawny, reprezentuje oskarżycieli prywatnych, a nie oskarżonego. Nie jest też jasne, dlaczego pełnomocnik wystąpił o zasądzenie kosztów w sytuacji, gdy w postępowaniu skargowym nie przejawiał żadnej aktywności. Ważniejsza wszakże jest okoliczność, że przedmiotowy wniosek jest przedwczesny, czego nie zmienia zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego orzeczenie o obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania skargowego, na tym etapie postępowania niemogące odnosić się do poniesionych przez stronę przeciwną kosztów zastępstwa procesowego. Art. 626 § 1 k.p.k. stanowi, że kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu (należą do nich m.in. uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika – art. 616 § 1 k.p.k.), sąd określa w orzeczeniu kończącym postępowanie. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, że orzeczenie wydane na skutek rozpoznania skargi, o której mowa w art. 539a § 1 k.p.k., nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne, skoro przesądza jedynie na jakim etapie – pierwszoinstancyjnym czy odwoławczym – to postępowanie będzie się dalej toczyło. W konsekwencji w orzeczeniu, o którym mowa w art. 539e § 2 k.p.k., nie zamieszcza się rozstrzygnięcia co do poniesionych przez stronę kosztów zastępstwa procesowego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2019 r., V KS 28/18; z dnia 21 listopada 2024 r., I KS 36/24; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2024 r., IV KS 13/24; także D. Świecki, [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el 2025, t. 38-40 do art. 539a). Zgodnie ze wspomnianym art. 626 § 1 k.p.k. decyzja w tym przedmiocie należy do sądu wydającego orzeczenie kończące postępowanie, w realiach niniejszej sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, któremu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie sprawa oskarżonego E.L. została przekazana do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]

